

Poruka subotne škole

Saveti za hrišćanski život III/2011

— III tromesečje —

2. jul 2011.

1. MOJ ŽIVOT - ŽIVA ŽRTVA

“Molim vas, dakle, braćo, milosti Božije radi, da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo.“ (Rim. 12,1).

Žrtva je jedna od mera koje Bog neprestano koristi kada vrednuje naš život. Merite svoj život žrtvom, ali budite oprezni kako merite žrtvu drugih. Žrtva počinje u nevidljivom području srca, gde ne može videti niko drugi osim Boga. Istina, ona se pokazuje u mnogim vidovima našega života, ali je ona isto tako stvar koja se može najlakše pogrešno prosuditi. Najdublje žrtve često nisu u onim stvarima koje su vidljive ljudskom oku. Merite svoju vlastitu žrtvu, ali pustite Bogu da meri žrtvu drugih.

Pavle zahteva da život žrtve bude deo našeg duhovnog načina života. Njegova je slika žrtve verovatno glasnije govorila Jevrejima njegovog vremena nego što to govori nama danas. Svaki je Jevrejin prisustvovao prinošenju žrtve u hramu i znao je da to znači smrt za životinju koja je bila potpuno posvećena toj svrsi - da bude prineta kao žrtva.

A sada mi moramo prineti naša telesa (svakako, to uključuje čitavog našeg čoveka) kao živu žrtvu. I mi moramo biti potpuno

predani Bogu, živeći samo za Njega, kao što je žrtvena životinja bila predana smrti. Razlika je u tome što mi dragovoljno prinosimo sami sebe, dok su se životinje prinosile u ime drugih.

1. Vi ste dužnik Bogu za Njegovu milost i spasenje koje je omogućio u Isusu Hristu.

2. Vaše predanje mora biti dragovoljno. Dragovoljno se prinesite Bogu zbog svega onoga što je On u Hristu za vas učinio.

3. Vaše predanje mora biti motivisano ljubavlju. Ljubav se raduje u žrtvovanju Ljubljenom.

4. Vaše predanje treba biti poput goruće žrtve, sveto i potpuno - potpuno posvećeno Bogu, potpuno predano bez obzira na cenu. Bogu ne dugujete ništa manje od svega što posedujete.

5. Vaše predanje života u dubljem smislu reči vaše je duhovno bogomoljstvo. Reč "duhovno" može se prevesti i kao "razumno" a u sebi ima ponešto od oba značenja. Razum ne može umanjiti činjenicu da je Hristos dao sebe za vas. Bogomoljstvo je ljubiti Boga toliko da učinite jedno takvo potpuno predanje vas samih i svega vašega.

6. Reč "prineti" ili "žrtvovati" na grčkom je u aoristu. Gramatički to znači da je to odlučan i trenutni čin sa trajnim rezultatom. To nije neko naše neodlučno posvećenje, već jedan čin koji ima namernu neopozivost i koji određuje naš duhovni način života od tada nadalje. Ne prinosite se neprestano, već živite u stavu neprestanog predanja, spremni učiniti ličnu žrtvu kad god vas Duh Sveti do toga dovede. To je pozitivno, dinamično predanje.

Taj stav potpunog žrtvenog predanja ima praktičnu primenu na mnogo načina. On može značiti vaše predanje u službu: žrtvovanje porodice, vremena ili novca. To je stav samoodricanja. Samoodricanje je druga reč za žrtvu i deo je učenja svakog hrišćanina. Učenik mora biti spreman slediti Učitelja što god ga to koštalo. Uzeti krst je u vreme Novoga zaveta značilo samo jedno; krst je bio sredstvo pogubljenja, a osoba koja je trebala biti pogubljena na njemu, morala ga je sama nositi. To nije bio neki romantičan simbol. Uzeti svoj krst značilo je da vas vode na pogubljenje.

Danas većina hrišćana ima vrlo jeftino razumevanje šta to znači biti "Hristov učenik" tj. "hrišćanin". Danas prosečan stil života

jednog hrišćanina ne košta gotovo ništa. Isus želi sledbenike koji su voljni dragovoljno platiti cenu, koji su voljni trpeti za Njega ako je potrebno. To je sveto predanje kojim On želi da se okarakteriše vaš duhovni život.

Merite svoj život time koliko se neprestano odričete sami sebe da bi ste ugodili Bogu. Merite svoj život time kako potpuno predajete svoju volju da činite volju Božju. Merite svoj život koliko radosno se odričete sebe kad činite žrtve. Je li žrtva karakteristika vašeg načina života? Je li vaše predanje volji Božjoj uobičajena stvar? Je li stavljanje Božjih interesa ispred vaših vlastitih i Božje volje umesto vaše vlastite neprestano vaš izbor, tako da je čitav vaš život živa žrtva Bogu? To je merilo vašega života koji je dragocen u očima Božjim.

Merite svoj život ne onim koliko ste dobili, već onim koliko ste dali. Merite svoj život prema tome koliko žrtvujete stavljajući carstvo Hristovo na prvo mesto (Mat. 6,3). Merite svoj život radošću kojom se odričete sami sebe za Isusa. Merite svoj život dragovoljnim žrtvama.

9. jul 2011.

2. NAUČIMO KAKO DA SE MOLIMO

Elen G. Vajt

„Gospode, nauči nas moliti se Bogu!“ (Luka 11,1)

Hristos nije dao ovu molitvu (Oče naš, Luka 11,2-4) ljudima da je formalno ponavljaju. On ju je dao kao sliku onoga što naše molitve treba da budu: jednostavne, iskrene, sveobuhvatne. (MS, 23,1899)

Mnoge molitve se upućuju bez vere. Upotrebljava se propisani niz reči, ali nema stvarne upornosti. Te molitve su prožete sumnjama, oklevanjem; one ne donose nikakvo olakšanje onima koji ih upućuju, nikakvu utehu ili nadu drugima. Upotrebljava se oblik molitve, ali nedostaje duh, što pokazuje da molilac nije svestan svoje potrebe...

Naučimo da se razumno molimo, izražavajući svoje zahteve jasno i precizno. Molimo se onako kao što osećamo. „Jer neprestana molitva pravednoga može mnogo pomoći!“ (Jakov 5,16)

Naučite da se molite kratko, umereno, tražeći upravo ono što vam je potrebno. Naučite da se molite glasno, tamo gde vas jedino Bog može čuti. Nemojte upućivati prividne molitve, već iskrene molitve, osećajne, izražavajući glad duše za Hlebom života...Ukoliko se duša ne moli dovoljno dugo u kleti i dok se bavi svojim svakodnevnim poslovima, to će se pokazati na molitvenom bogoslužju. (R&H,22. april 1884.)

Molitva je i dužnost i prednost. Mi moramo dobiti pomoć koju nam samo Bog može dati, a ta pomoć neće doći nezatražena. Ukoliko smo suviše uvereni u svoju pravednost da bismo osetili potrebu za Božjom pomoći, nećemo dobiti Njegovu pomoć baš onda kada nam bude najpotrebnija. Ukoliko smo suviše samostalni i sami sebi dovoljni da bismo se svakodnevno iskrenim molitvama pozivali na zasluge raspetog i vaskrslog Spasitelja, bićemo prepušteni na milost i nemilost Sotoninim iskušenjima... Iskrena, ozbiljna... molitva doneće nam snagu i blagodat da se odupremo silama tame. (R&H,24.jul 1883.)

16. jul 2011.

3. BLAGOSLOVI SUBOTNOG BOGOSLUŽENJA

“Ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugog savetujući, toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni (*Jevrejima 10,25*)

Prinesite Bogu svoje najbolje darove u Njegov sveti dan. Neka Mu se u posvećenoj službi podari dragoceni život duše. ...

Svako bi trebao da oseća dužnost da da svoj udeo kako bi subotnji sastanci bili što privlačniji. Ne trebate se okupljati tek reda radi, nego da biste razmenili mišljenja, izneli svoja svakodnevna iskustva, izrazili zahvalnost i svoju iskrenu želju za božanskim prosvetljenjem, kako biste upoznali Boga i Isusa Hrista kojega je On poslao. Razgovarajući međusobno o Hristu, osnažićete svoju dušu za predstojeće životne borbe i kušanja. Nikada nemojte misliti da možete biti hrišćani i pritom se povlačiti u sebe. Svaki pojedinac je deo čovečanstva, i iskustvo svakoga u velikoj meri zavisi od iskustva njegovih bližnjih.

Mi ne primamo niti stoti deo blagoslova koje bi trebalo da primamo na zajedničkim okupljanjima u poštovanju Boga. Naša moć zapažanja mora se izoštriti. Naša druženja treba da nas učine radosnima. Kad imamo takvu nadu, zašto naša srca nisu ozarena ljubavlju prema Bogu?

Moramo nastojati da svaki verski skup bude oživljen duhovnom sveću da su prisutni Bog i Njegovi anđeli i da oni sarađuju s istinskim vernicima. Ulazeći u mesto bogoslužjenja zamolite Gospoda da odstrani svako zlo iz vašeg srca. Donesite u Njegov hram samo ono što Bog može blagosloviti.

Kleknite pred Bogom u Njegovom hramu i posvetite Mu Njegovu svojinu iskupljenu Hristovom krvlju. Molite se za govornika i onoga ko vodi skup. Molite se da preko onoga ko iznosi reči života dođe obilan blagoslov. Trudite se usrdno i težite za tim da i sami primite blagoslov.

Bog će blagosloviti sve one koji se pripremaju za Njegovu službu. Oni će razumeti šta znači imati jemstvo Duha zato što su verom primili Hrista.

Mesto bogoslužjenja može biti vrlo skromno, ali ga Bog zato ipak neće manje ceniti. Onima koji slave Boga u duhu i istini i u lepoti svetosti, bogoslužjenje će biti kao nebeska vrata. Skup vernika može biti malobrojan, ali oni su ipak dragoceni u Božjim očima. Pred moćnom oštricom istine oni su kao neobrađeno kamenje odlomljeno iz kamenoloma ovoga sveta i doneseno u Božju radionicu gde treba proći proces tesanja i uobličavanja. Ali čak i u svom neobrađenom stanju, oni su dragoceni u Božjim očima. U rukama Onoga koji je vešt

nalaze se dleto, čekić i pila kušanja; On se ne koristi tim sredstvima da bi uništio, nego da svaka duša izađe savršena. (Svedočanstva za crkvu, sv. 6, str. 361—363)

23. jul 2011.

4. KAKO SLUŠATI PROPOVED

Isus je rekao, “Gledajte, dakle, kako slušate; jer ko ima, daće mu se, a ko nema, uzeće se od njega i ono što misli da ima” (Luka 8,18). Evo nekih napomena i uputstava, koje vam mogu pomoći u tome dok slušate propoved, tako da iz nje možete izvući najveći dobitak i korist.

1. Dođite da biste slušali, ne iz znatiželje, već iz iskrene želje da naučite i da ispunite svoju dužnost. Grešimo ako odlazimo u dom Božiji sa ušima koja su željna tašte zabave, i sa srcima koja nisu voljna da budu popravljana.

2. Pažljivo slušajte šta se govori iz Reči Božije. Sa pažnjom i poštovanjem treba da slušamo Reč, Cara nad carevima i Gospodara nad gospodarima, ono što On ima da nam kaže kroz svoje glasnike, koji govore u Njegovo ime.

3. Nemojte gajiti predrasude prema propovedniku. To je bio jedini razlog što Isus Hristos nije mogao da učini svoja moćna dela ili da propoveda, među svojim sugrađanima. Vređalo ih je da im govori neko koga tako dobro znaju. Imajte na umu da su propovednici i starešine ljudi poput vas samih. Često mislimo da ne treba da slušamo učenja od ljudi, koji sami to učenje ne žive. Hristos je zapovedio narodu da sluša i izvršava sve što im kažu i nalože fariseji i književnici, i onda kada oni to sami ne čine.

4. Budite na oprezu da propovednika ne postavljate na mesto koje pripada samo Bogu tj. da ne postanete mnogo zavisni od nekog propovednika ili da mislite o njemu više nego što bi trebalo. Vrednovati jednog propovednika više od drugog, često izaziva loše posledice po celu crkvu Božiju. To je kobna zamka u koju su upali

hrišćani iz Korinta, i zbog koje ih je apostol Pavle ukorio: “A to kažem da jedan od vas govori: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; a treći: Ja sam Kifin... Jer kad govori ko: Ja sam Pavlov; a drugi: Ja sam Apolov; niste li tjelesni? Ko je dakle Pavle, a ko li Apolo do samo sluge kroz koje vjerovaste, kao što i svakom Gospod dade?” (1. Kor. 1,12; 1. Kor. 3,4-5).

Zar nisu svi propovednici sluge Božije poslane, da služe onima koji treba da naslede spasenje? Zar zbog ove činjenice ne treba podjednako ceniti njih i njihov rad?

5. Svaku Reč koja je izgovorena primenite na svoje srce - sebe.

Kada je Gospod pričao sa svojim učenicima u gornjoj sobi, o tome da će Ga jedan od njih izdati, svaki od njih se u tom trenutku zapitao u svom srcu: “Gospode, da li sam ja taj?” (Matej 26,2)

6. Molite se Gospodu, pre, za vreme, i posle svakog bogoslužjenja.

Ako su samom Hristu i velikom apostolu Pavlu trebale molitve naroda kojem je služio, utoliko više trebaju propovednicima koji poseduju samo obične darove Svetoga Duha.

Dopustimo Bibliji da bude moćno oruđe u rukama propovednika.

30. jul 2011.

5. STRAHOPOŠTOVANJE PREMA BOŽJEM DOMU

Elen G. Vajt

„Držite subote moje, i svetinju moju poštujujte. Ja sam Gospod.“
(3. Mojsijeva 19,30)

Bog je uzvišen i svet; a u Njegovom domu na Zemlji, mestu na kojemu se Njegov narod okuplja na bogoslužjenje, treba biti kao pred vratima Neba! Pesme hvale, reči koje izgovaraju Gospodnji propovednici, su sredstva koja je Bog odredio da pripremi narod za crkvu na Nebu, za uzvišenije bogoslužjenje. (YI, 8. oktobar 1896.)

Kad vernici dođu na mesto bogoslužjenja, trebao bi da to učine dostojanstveno, tiho prolazeći do svojih mesta. ... Uobičajenih razgovora, šaptanja i smeha ne bi trebalo biti u domu molitve ni pre ni posle bogoslužjenja. Vernike treba ukrašavati usrdna, delotvorna pobožnost.

Ako neki moraju pričekati nekoliko minuta do početka bogoslužjenja, neka zadrže istinski duh pobožnosti u tihom razmišljanju uzdižući svoje srce Bogu u molitvi, kako bi bogoslužjenje bilo na blagoslov njihovom srcu i dovelo do osvedočenja i obraćenja i drugih duša. Treba da imaju na umu da su nebeski vesnici u domu molitve. Svi mnogo gubimo od radosne zajednice s Bogom svojim nemiro, svojim nepoštovanjem trenutaka razmišljanja i molitve. ...

Uzdignite hrišćanska merila u umu svoje dece, pomozite im da utkaju Isusa u svoje iskustvo; učite ih da imaju najveće poštovanje prema Božjem domu i da shvate da kad uđu u Gospodnji dom, treba da budu krotkog i skrušena srca, s mislima kao što su ove: "Bog je ovde, ovo je Njegov dom! Moram imati čiste misli i najsvetije pobe. ... Ovo je mesto na kojemu se Bog susreće sa svojim narodom i daje mu svoj blagoslov!" ...

Roditelji moraju ne samo da uče svoju decu, već i da im zapovede da u Božji dom ulaze s ozbiljnošću i poštovanjem. (5T, str. 492—496)

Vežbajte poštovanje dok ne postane deo vašeg bića. (YI, 8. septembar 1896.)

6. avgust 2011.

6. PRAVA POBOŽNOST

"Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite." (1. Kor. 10,31)

"I sve šta god činite riječju ili djelom, sve činite u ime Gospoda Isusa Hrista hvaleći Boga i Oca kroza Nj... i sve šta god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima..." (Kol. 3,17-23)

“Jer ni jedan od nas ne živi sebi, i ni jedan ne umire sebi. Jer ako živimo, Gospodu živimo; a ako umiremo, Gospodu umiremo. Ako, dakle, živimo, ako umiremo, Gospodnji smo.” (Rim. 14,7-8)

Ovi stihovi iz Svetog pisma otkrivaju nam pravu suštinu pobožnosti.

Pobožnost je ono stanje srca u kojem je sve - ceo naš život, postojanje i sve što posedujemo - neprekidna žrtva Bogu. Prava pobožnost mora biti najviša posvećenost volje, koja dominira nad svime što jesmo i imamo - nad našim vremenom, poslovima koje radimo, mislima, rečima i osećanjima.

Pobožnost je stanje volje, u kojem je naš um, naše srce “utopljeno” u Bogu kao predmetu njegove uzvišene ljubavi - u kojoj mi ne samo živimo i krećemo se u Bogu, već i za Boga. Drugim rečima, pobožnost je ono stanje srca, kada je sva pažnja preusmerena sa sebe i traženja sebe, ka Bogu - naše misli, namere, želje, privrženosti i emocije zavise i posvećene su Njemu.

Pobožnost i istinska religija su identični.

1. Nemoguće je da ne budemo posvećeni predmetu naše uzvišene ljubavi. Ako Boga volimo uzvišenom ljubavlju, On će onda biti razlog našeg življenja. Ako neko voli Boga uzvišenom ljubavlju, biće svestan da živi za Boga, kao što je svestan da uopšte živi!

2. Sve manje od ovoga Bogu ne može biti prihvatljivo. Ako pobožnost nije navika, ili stanje srca, ako celo biće nije žrtva Bogu, onda On sigurno ima konkurenta u našim srcima.

3. Napuštanje tog stanja je otpadništvo srca. Kakvo god bilo spoljašnje ponašanje čoveka, onog trenutka kada napusti istinsku pobožnost - od uzvišene posvećenosti celog svog bića Bogu - on se, u svom srcu, odrekao hrišćanstva. On više nije u službi Gospodnjoj, već služi predmetu ka kom mu je srce okrenuto. A taj predmet je postao i predmet njegove pobožnosti; to je sada njegov bog.

4. Pravi duh pobožnosti pretvoriće sve dugotrajne brige i sve opterećujuće muke u duboko i stalno zajedništvo s Bogom. Što su naše svakodnevne obaveze veće i neodložnije - ako ih obavljamo kao za Boga - to će naše zajedništvo s Bogom biti stalno. Jer, šta god se uradi u duhu pobožnosti predstavlja zajedništvo s Bogom.

5. Jedino stanje prave pobožnosti pruža duševni mir. Nijedno drugo stanje duha nije prihvatljivo. Ni u jednom drugom stanju snage duha se neće uskladiti. U bilo kom drugom stanju osim onog posvećenosti Bogu, postojaće unutrašnja pobuna i sukob unutar samog duha. Savest ukorava srce zbog sebičnosti. Otuda dakle, "Nema mira bezbožnicima, veli Gospod." (Isa. 48,22)

6. Onaj "ko se Tebe drži, čuvaš ga jednako u miru, jer se u Tebe uzda", (Isa. 26:3) i u stanju je neprekidne pobožnosti. Nemoguće je da ta osoba nema mir, jer prava pobožnost podrazumeva i uključuje mir.

I sada dragi brate ili sestro, imaš li duh pobožnosti? Nemoj mi odgovoriti, "Nadam se", jer te ništa osim tvoje sigurne i svesne savesti ne bi smelo zadovoljiti. Ako si posvećen Bogu, ti to onda i znaš, a ako nisi svestan svoje posvećenosti Bogu, to je zato što ti nisi ispravno pobožan.

"Ne varajte se: Bog se ne da ružiti; jer šta čovek posije ono će i požnjeti. Jer koji sije u tijelo svoje, od tijela će požnjeti pogibao; a koji sije u duh, od duha će požnjeti život vječni." (Gal. 6:7-8)

13. avgust 2011.

7. PONIZNA, ISTRAJNA MOLITVA

Elen G. Vajt

"Ilija bješe čovek smrtan kao i mi, i pomoli se Bogu da ne bude dažda, i ne udari dažd na zemlji za tri godine i šest mjeseci. I opet se pomoli i nebo dade dažd, i zemlja iznese rod svoj." (Jakov 5,17.18)

Važne pouke su nam date u Ilijinom iskustvu. Kada je na brdu Karmilu uputio svoju molitvu za kišu, njegova vera bila je stavljena na probu, ali je on istrajao u upućivanju svoga zahteva Bogu. (2 SDA BC 1034%) Sluga je stražio dok se Ilija molio. Šest puta se vraćao sa straže, govoreći:

Nema ničega, nema oblaka, nema ni znaka kiše. Ipak, prorok se nije prepustio obeshrabrenju. Nastavio je da istražuje svoj život, da bi video gde je propustio da hvali Boga. ... Dok je istraživao svoje srce, izgledalo je kao da postaje sve manji i manji, po svojoj vlastitoj proceni i u Božjim očima. Izgledalo mu je da je postao ništa a da je Bog sve, i kada je stigao do odluke da će se odreći sebe, dok će istovremeno prionuti uz Spasitelja kao svoju jedinu snagu i pravednost, dobio je odgovor. Pojavio se sluga i rekao: "Eno, mali oblak kao dlan čovječiji diže se od mora!" (1. Carevima 18, 44) Mi imamo Boga čije uho nije zatvoreno za naše molbe; i ako okušamo Njegovu reč, On će odati priznanje našoj veri. On želi da sve svoje interese isprepletemo s Njegovim interesima i onda će nas sigurno blagosloviti; a pošto dobijemo blagoslov; nećemo slavu pripisati sebi, već ćemo svu slavu odati Bogu. Bog ne uslišava sve naše molitve prvoga dana kada smo Ga prizvali, jer kada bi to učinio, smatrali bismo da uvek imamo pravo na sve Njegove blagoslove koje izliva na nas i na Njegovu naklonost. Umesto da ispitujemo svoje srce da vidimo da li gajimo bilo kakvo zlo, da li se odajemo bilo kakvom grehu, mi bismo postali nemarni i propustili da shvatimo da zavisimo od Njega... Ilija se ponizio sve dok nije došao u stanje da slavu više ne pripisuje sebi. To je stanje kada Gospod čuje naše molitve, jer ćemo tada svu slavu odavati Njemu... Jedino je Bog dostojan da bude slavljn. (2 SDA BC 1034)

20. avgust 2011.

8. HRISTOV METOD POUČAVANJA

Elen G. Vajt

"Kako su krasne na gorama noge onog koji nosi dobre glase, koji oglašuje mir, koji javlja dobro, oglašuje spasenje, govori Sionu: Bog tvoj caruje." (*Isaija 52,7*)

U svim propovedima i na svim proučavanjima Biblije neka ljudi uvide da se sva pitanja vere i učenja koja mi zastupamo zasnivaju na jasnom: "Tako govori Gospod." Takva je bila metoda Hristovog poučavanja. Kad je On govorio ljudima, oni su Mu postavljali pitanja o značenju Njegovih reči. Onima koji su ponizno tražili svetlost, On je uvek rado objašnjavao svoje reči. Ali, Isus nije podsticao kritiziranje ili cepidlačenje, što ni mi ne treba da činimo. Ako ljudi pokušavaju da izazovu raspravu oko spornih pitanja nauke, kažite im kako sastanak nije namenjen tom cilju. Kad odgovarate na neko pitanje, neka slušaoci uvide i priznaju da ste odgovorili.

Nemojte preći preko nekog pitanja i tražiti da ponovno bude postavljeno. Idite napred korak po korak i budite svesni toga koliko ste napredovali. (*Svedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 69)

Moramo propovedati istinu i u javnosti i u ličnom kontaktu, izlažući svaki dokaz i ukazujući na sva pitanja od večnog značaja, kako bismo doveli ljude Spasitelju podignutom na krst. Bog želi da svaki čovek dobije večni život. Zapazite kako je kroz celu Božju reč izražen duh hitnosti i usrdnog pozivanja muškaraca i žena da dođu Hristu i odreknu se prohteva i strasti koji kvare dušu. Moramo ih svim svojim snagama pozivati da se ugledaju na Isusa i prihvate Njegov način života samoodricanja i požrtvovnosti. Moramo im pokazati da se od njih očekuje da obraduju Hristovo srce time što će koristiti svaki Njegov dar u slavu Njegovog imena. ...

Posvetite mnogo vremena molitvi i proučavanju Božje reči. Neka svi budu svesni činjenice o veri svoje duše, i kako će vjerujući primiti Svetog Duha zbog istinske gladi i žeđi pravednosti. Poučavajte ih kako da se predaju Bogu, kako da veruju i traže Njegova obećanja. Neka duboka Božja ljubav bude izražena rečima ohrabrenja i posredovanja.

Treba da se mnogo više borimo s Bogom u molitvi za spasenje duša. Naterajte duše na gozbu Jagnjetove svadbe. Treba se više moliti, verovati, primati i više saradivati s Bogom. ...

Ljudi se moraju osvedočiti u opasnost greha. Oči prestupnika moraju se prosvetliti. Neka svi oni koji su prihvatili Hrista govore o Njegovoj ljubavi. Neka svako ko je osetio preobražavajuću Hristovu

moć u svojoj duši učini sve što može u ime Gospodnje. (*Svedočanstva za crkvu*, sv. 6, str. 65,66)

27. avgust 2011.

9. POTREBA ZA PRAVIM BOGOSLUŽENJEM

Džon Kalvin je pravilno nazvao srce čovjeka “fabrikom idolatrije” misleći da verno bogoslužjenje ne proizilazi iz palog ljudskog bića. Grešnici postaju idolopoklonici jer je Bog potrebu za sobom duboko usadio u ljudsko biće, pa ako nemamo istinitog Boga, izmišljamo lažne bogove, lažnu religiju i bogoslužjenje. Bog upozorava protiv takvog idolatrijskog bogoslužjenja u prvoj zapovjesti: “Nemoj imati drugih bogova uza me”.

Iskrivljeno slavljenje pravog Boga

Treba da poslušamo poziv Biblije kako bismo iskazali pravo bogoslužjenje i izbacili idolatriju. Ali slavljenje lažnih bogova nije jedini oblik idolatrije osuđen u Bibliji. Druga zapovest nas uči da slavljenje lažnih bogova nije jedini oblik idolatrije. To se događa i slavljenjem pravog Boga na pogrešan način. Druga zapovjest kaže: “Ne pravi sebi lika rezana... (2. Moj. 20, 4-6). Ova zapovest jasno zabranjuje upotrebu Božje slike i ljudsko izmišljanje Boga u bogoslužjenju. Zabrana slika podrazumeva da treba obožavati pravog Boga na način koji Njemu odgovara. Izrailjski narod je iskazivao slavljenje Gospoda kao istinskog Boga, kad su se klanjali zlatnom teletu. Gledali su lik kao Jahvea. (2. Moj. 32,5-6). Ali ovakav lažni način je oskrvnio Boga i izazvao osudu naroda.

Priča o zlatnom teletu podseća nas da Božji narod u slavljenju Boga može upasti u idolatriju. Možemo da želimo kreativnost i inovativnost u osmišljavanju bogoslužjenja, ali to može voditi u idolatriju. Jerovoam, prvi car severnog Izrailjskog carstva i njegovi

naslednici, bili su neprestano kritikovani zbog idolatrije zbog lažnog hrama i službe koja je u njemu bila posvećena Bogu. Božji narod je u toj situaciji bio ukoren, ne zbog službe lažnim bogovima, već zbog iskrivljene službe pravom Bogu.

Isus je upozoravao protiv omogućavanja tradiciji da dominira i obezvređuje Božju Reč. “Tako ukidate zapovijest Božju da svoj običaj sačuvate.” (Matej 15,6). Isus nije govorio o bogoslužjenju kada je to izjavio, već je tada koristio Isaiju (29,13) koji se odnosi na bogoslužjenje: “Ovaj me narod poštuje usnama, a srce mu je daleko od mene... Uzalud me poštuje dok ... (Matej 15,8.9).

Biblija nas podseća da ni naši instinkti ni naša tradicija i eksperimenti nisu pouzdane smernice za bogoslužjenje. Samo je Biblija naš jedini pouzdani vodič. Ironija je našeg vremena da mnogi hrišćani koji veruju u Bibliju, kao jedinstveno merilo istine, ne proučavaju istinski ono što ona kaže o bogoslužjenju. Moramo da istražujemo Pismo da bismo našli volju Božju koja bi nas vodila u našem bogoslužjenju.

3. septembar 2011.

10. KARAKTER BOGOSLUŽENJA

Kako bismo naučili da slavimo Boga na način koji će Njemu biti ugodan, moramo shvatiti biblijski stav o bogoslužjenju. Biblija koristi reč bogoslužjenje na najmanje tri načina.

Lično i zajedničko bogoslužjenje

Prvo, bogoslužjenje se može odnositi na celi život hrišćanina. Moramo da živimo životom za Boga. Trebalo bi da težimo tome da sve što činimo postane služba Bogu iz ljubavi. Pavle je imao ovaj osećaj bogoslužjenja na umu kada je u poslanici Rimljanima na početku dela o primeni hrišćanstva rekao: “Zaklinjem vas braćo

milošću Božijom da date tjelesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše duhovno bogomoljstvo”. (Rimljanima 12,1-2). U ovim stihovima ceo život je posmatran kao bogosluženje.

Drugo, bogosluženje se može odnositi na lično vreme molitve, slavljenja, razmišljanja ili čitanja Biblije. David je slavio Boga dok se molio i sam pevao noću.

“Na postelji se tebe spominjem u bdijenjima noćnim mislim na tebe.(Ps. 63,7.8)

Treće, bogosluženje se može odnositi na vreme kada se hrišćani susreću da bi u zajednici slavili Boga. Ovaj je oblik bogoslužjenja zapoveden u Pismu: “Ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga svjetujući, i toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudni.” (Jevrejima 10,25) Psalmi slave ovu prednost zajedničkog bogoslužjenja.

“Hvalim Te, Gospode, od svega srca na vijeću pravedničkom i na saboru.” Ps. 111,1

Jasno je da Bog želi da se Njegov narod susreće i kao zajednica, iskazujući da su oni telo Hristovo, dok ga obožavaju jedni s drugima.

Svaki od ovih aspekata mora da postoji u životu hrišćanina: njegov život mora biti služba Bogu – bogosluženje, mora da ima lično vreme molitve, proučavanja Biblije, razmišljanja o Reči Božjoj i slavljenja Boga, a služenje Bogu u zajednici sa svima onima koji veruju u Hrista kako Pismo kaže posebna je prednost, radost i blagoslov.

10. septembar 2011.

11. STAV ZAHVALNOSTI

“Molite se Bogu bez prestanka. Na svačemu zahvaljujte; jer je ovo volja Božija u Hristu Isusu od vas.” (1. Solunjanima 5,18)

Bez obzira kakav je dan, koliko se osećamo iscrpljeno ili napeto, najvažniji trenuci bogoslužnja koje ćemo ikada imati jesu oni koji su obeleženi zahvalnim proslavljanjem Boga. Zahvalno srce je kao zimzeleno drvo: bilo da pada sneg ili da šiba vetar i lije kiša, zimzeleno drvo nikada ne odbacuje svoje listove. Ono je isto u svakom godišnjem dobu - zeleno. Kako bi to izgledalo kada bismo bili u društvu vernika koji su uvek zahvalni Bogu, bez obzira na okolnosti? Zamislite crkvu u kojoj svi rado izražavaju svoju zahvalnost.

Apostol Pavle podseća crkvu koja doživljava nevolje kako put zahvalnosti neguje neodoljivi duh radosti. Apostol moli crkvu da se usmeri na blagodat Božju koja ih uzdiže i da će tada zahvalnosti biti u izobilju. „Jer je sve vas radi, da blagodat umnožena izobiluje hvalama na slavu Božiju. Zato nam se ne dosađuje; no ako se naš spoljašnji čovjek i raspada, ali se unutrašnji obnavlja svaki dan“ (2. Korinćanima 4,15.16). Crkva kojoj apostol Pavle piše izdržala je mnoge probleme koji bi, sami po sebi, mogli da unište radost svake verske zajednice. Apostol Pavle poziva vernike da svoje oči usmere visoko u zahvalnom proslavljanju Boga i da prime blagoslove koji nadilaze okolnosti u kojima žive.

Jednog dana, Isus je hodao granicom između Judeje i Samarije. „A kad ulažaste u jedno selo sretoše Ga deset gubavih ljudi, koji staše izdaleka, i podigoše glas govoreći: Isuse učitelju! Pomiluj nas. I videvši ih reče im: Idite i pokažite se sveštenicima. I oni idući očistiše se. A jedan od njih videvši da se isceli povratio se hvaleći Boga glasno, I pade ničice pred noge Njegove, i zahvali Mu. I to bješe Samarjanin. A Isus odgovarajući reče: Ne iscijeliše li se deseterica? Gdje su dakle deveterica? Kako se među njima koji ne nađe da se vratio da zahvali Bogu, nego sam ovaj tuđin?“ (Luka 17,12-18)

Elen Vajt, u Čeznji vekova, kaže, „Dao je sva bogatstva neba da ih otkupi, pa ipak su ravnodušni prema Njegovoj velikoj ljubavi“ (str. 293). Možda Spasitelj i danas postavlja isto pitanje. Gde su vernici? Gde su ljudi koji dolaze sa srcem punim zahvalnosti? Gde su ljudi koji su tako duboko dirnuti Božjom milošću na Golgoti da im je otkupljenje jedina tema vredna razgovora? Gde su oni čiji su životi promenjeni istinom jevanđelja? Gde su Božja deca koja se žale samo zbog nedostatka reči da izraze ljubav koju osećaju prema Bogu zbog onoga što je učinio za njih?

Džordž Meredith kaže: „Zahvalnost je memorija srca.“ Razmislite kako je danas lako da zaboravimo šta je Bog uradio za nas, ili kako jednostavno može da nam prođe dan a da i ne opazimo Božje blagoslove, kao što se dogodilo s devet gubavaca iz *Jevanđelja po Luki*.

Zahvalno srce je tako puno da u njemu nema mesta za obeshrabrenje. Prisetimo se legende o jednom čoveku koji je slučajno naišao na ambar u kome je sotona čuvao seme koje je trebalo da bude posejano u srca ljudi. Većina semena bilo je seme obeshrabrenja, koje je moglo da nikne skoro svuda. Kada je bio upitan da li postoji neko mesto na kome seme obeshrabrenja ne može da nikne, sotona je odgovorio: „Jedino mesto gde seme obeshrabrenja ne može da nikne jeste srce zahvalne osobe.“ Iako je ova legenda samo parabola, ona otkriva istinu o prirodi zahvalnog srca.

17. septembar 2011.

12. DIVLJENJE PUNO PROSLAVLJANJA

“Poznajte Gospod da je Bog. On nas je stvorio, i mi smo dostojanje Njegovo, narod Njegov i ovce paše Njegove. Ulazite na vrata Njegova sa slavom, u dvore Njegove s hvalom. Slavite Ga, i blagosiljajte ime Njegovo.” Psalam 100,3.4

Zapazite da se dva kvaliteta nalaze u Davidovoj pesmi: Poznajte Gospod da je Bog i da Mu mi pripadamo (svest) i zahvalite Mu i proslavite Ga (odgovor). Razumevanje ko je Bog osposobljava nas da znamo kako da Mu odgovorimo. Celoviti uticaj bogoslužjenja nastaje kada postanemo svesni Boga i pronađemo načine da Mu izrazimo našu ljubav i poštovanje. Što više izražavamo naše sve jasnije razumevanje o Bogu na bogoslužjenju, to više otkrivamo ko je On.

Apostol Pavle nas podseća: „Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božiju činite“ (1. Korinćanima 10,31). Koga poznajete da živi životom proslavljanja? Da li će vaše

obožavanje Boga biti drugačije ove sedmice? Da li ćete biti svesni ko je Bog i šta je On uradio za vas? Da li će to promeniti način na koji ga proslavljate na bogoslužnju?

Mi nikada nećemo moći da savladamo vežbu bogoslužnja. Ako je bilo šta dinamično, to je način na koji biramo da proslavljamo i hvalimo Boga. Sa svakom osobom dolazi novi način bogoslužnja, u smislu da svaka osoba donosi lični dar Bogu. Ako naš život nije živa žrtva, onda naša sedmična molitva, pesma ili dar nije stvarno bogoslužnje - ono je u potpunosti nešto drugo. Iako je bogoslužnje celovito iskustvo, naše obožavanje Boga izražava se kroz forme. Nažalost, forme mogu da se promene od našeg obožavanja Boga do praznih verskih rutina. Kada forme propuste da vernika povežu s Bogom, javlja se sklonost da krivicu prebacujemo na formu. Čitanja su stara. Pesme su previše poznate. Molitve su bezlične. Odnos između srca bogoslužnja i formi bogoslužnja od ključne je važnosti.

Bogoslužnje je vraćanje Bogu

Bog je svakome od nas dao toliko mnogo. Nekima je dao talente i darove da budu uspešni u nečemu. Drugima je dao novčane darove. Svima nama dao je dar vremena. Svi smo dobili nešto od našeg nebeskog Oca. Šta onda radimo s našim darovima?

Stih iz 2. Korinćanima 9,6. kaže: „Ovo pak velim: koji s tvrdom sije, s tvrdom će i požnjeti; a koji blagoslov sije, blagoslov će i požnjeti.“

Neki od nas možda su se zapitali: „Šta ja mogu da dam? Nemam novca.“ Mnogi veruju da se u srcu davanja nalazi novac. To je važno i Gospod nas je pozvao da desetkom i darovima podržavamo Njegovu crkvu, ali da li Bog želi da dajemo novac više od svega drugog?

Ljubav je ono što Bog želi od nas, više od bilo čega drugoga što bismo mogli da Mu vratimo. Bog je dao najveći dar koji je ikada poznat čovečanstvu. Jovan 3,16. kaže: „Jer Bogu tako omilje svijet da je i Sina svog Jedinorodnog dao, da nijedan koji Ga vjeruje ne pogine, nego da ima život vječni.“ Bog nam je dao velikodušno i želi da Mu mi velikodušno vratimo. Prvo što Bog želi da mu damo jeste naše srce i želi da mu ga damo u potpunosti. Kada je jedan zakonik pitao Isusa koja je najvažnija zapovest, Isus je odgovorio tako što

je citirao 5. Mojsijevu 6,5: „I ljubi Gospoda Boga svog svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim i svom snagom svojom“. Ovo je “prva zapovest“ (Marko 12,30). Davanje srca Bogu čini da ostalo davanje bude radost.

Kada volimo Boga, želimo da mu dajemo. „Za badava ste dobili, za badava i dajite“ (Matej 10,8). Treba da želimo da dajemo tako da što više ljudi može da dođe u Njegovo carstvo. U srcu davanja Bogu nalazi se želja da dovedemo još više ljudi u Njegovo carstvo. To je cilj davanja desetka i darova. Naš desetak i darovi podupiru rad Božje crkve.

Postoje i drugi načini davanja Bogu koji su podjednako važni. Bog je svakome od nas dao talente i oni mogu da se upotrebe u službi Bogu. Nikada ne smemo da potcenimo šta Bog može da uradi kroz talente koje nam je dao. Mi treba da načinimo izbor. Možemo ili da koristimo darove i talente koje nam je Bog dao Njemu na slavu, ili možemo da ih koristimo za sebe i svet. Vraćanje Bogu kroz naše talente može da bude veliko svedočanstvo. Kada dajemo Bogu, On želi da dajemo s određenim stavom. Stih iz 2. Korinćanima 9,7. kaže: „Svaki po volji svog srca, a ne sa žalošću ili od nevolje; jer Bog ljubi onog koji dragovoljno daje.“ Zajednica s Bogom ključ je za radosno davanje.

Bogosluženje je davanje obožavanja i posvećenja Bogu. Davanje svog srca, svog vremena i svojih sredstava Isusu jedan je od najboljih načina da to uradimo. Sasvim sigurno, vraćanje Bogu je bogosluženje!

24. septembar 2011.

13. BLAGOSLOVI HRIŠĆANSKOG ZAJEDNIŠTVA

“Ne ostavljajući skupštine svoje, kao što neki imaju običaj, nego jedan drugoga svjetujući, i toliko većma koliko vidite da se približuje dan sudnji.” (Jevrejima 10,25)

Oni koji pripadaju zajednici vere nikada ne smeju zanemariti da se okupljaju; jer, to je Božji određeni način da vodi svoju decu prema jedinstvu, da bi u hrišćanskoj ljubavi i zajedništvu mogla da pomažu, jačaju i hrabre jedna drugu...

Kao braća našega Gospoda, mi smo pozvani svetim zvanjem na svet i srećan život. Pošto smo pošli uskim putem poslušnosti, osvežavamo svoje misli međusobnim razgovorima i razgovorima sa Bogom. Pošto vidimo da se približava dan Gospodnji, okupljajmo se često da proučavamo Njegovu Reč, da podstičemo jedni druge da budemo verni sve do kraja. Ova zemaljska okupljanja su Božje određeno sredstvo da dobijemo priliku da govorimo jedni s drugima, da prikupimo svu moguću pomoć da bismo se pripremili, na pravilan način, da u nebeskim skupovima dobijemo ispunjenje zaloga našeg nasledstva.

Imajte na umu da se na svakom skupu susrećete sa Hristom, koji je Gospodar naših skupova. Podstičite međusobnu zainteresovanost, jer nije dovoljno da se jednostavno međusobno poznajemo. Mi moramo upoznati jedni druge u Hristu Isusu! Dobili smo zapovest da "promišljamo jedni o drugima". To je osnovna misao Jevanđelja. Osnovna misao sveta je sebičnost. (Letter 98, 1902)

Želela bih da ohrabrim one koji se sastaju u malim grupama da slave Boga. Braćo i sestre, nemojte se obeshrabriti zato što vas je tako malo na broju! Drvo koje stoji samo u ravnici, pušta svoje korenje dublje u zemlju, širi svoje grane mnogo dalje na sve strane, raste snažnije i simetričnije, jer se bori samo sa olujama ili raduje na svetlosti Sunca. Tako i hrišćanin, oslobođen zemaljske zavisnosti, može naučiti da se potpuno oslanja na Gospoda, i može da zadobija snagu i hrabrost iz svakog sukoba.

Neka Gospod blagoslovi raštrkane i usamljene pojedince, i neka ih učini svojim uspešnim radnicima. (ST, 12. januar 1882)

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve

Beograd, Radoslava Grujića 4

Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru

Odgovara: Igor Bosnić

Umnoženo u kancelariji izdavača - 2011.

Za internu upotrebu